



ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 2 (87) лютий 2012 р.



23 січня архієпископа Луцького і Волинського Михаїла піднесено до сану митрополита. Як повідомляє офіційний сайт Київського Патріархату Cerkva.info, цією високою церковною нагородою владика відзначено з нагоди ювілеїв Патріарха Філарета – 50-річчя висвячення на архієрея та 45-ліття служіння на київській кафедрі. 29 січня, у неділю, в кафедральному соборі Святої Трійці м. Луцька митрополит Михаїл уперше відправив Божественну Літургію в цьому сані (на світлині інформаційної служби єпархії). Із ним співслужили настоятель тернопільського Свято-Троїцького духовного центру протоієрей Анатолій Зінкевич, декан луцького собору протоієрей Микола Нецькар та інші священнослужителі. Звертаючись до учасників Богослужіння, владика підкреслив, що ця нагорода – не лише його, а й усієї єпархії. Адже все, що робиться в Церкві, робиться спільно. Тому Патріархом відзначено служіння всіх нас, а не когось окремо, зазначив архіпастир.

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

13 березня – преподобного Касіяна Римлянина

Жив у моєму селі дід Касян. Нічим і не вирізнявся б із-поміж селян. Але одного разу мій батько повідав мені, що має цей чоловік день народження 29 лютого (за старим стилем). Це було сказано на те, що я, малий, з подивом дізнався про високосний рік і «зайве» число у лютому. Вже згодом довідався, що цей день позначений іменем святого Касіяна, на честь якого і був названий мій земляк.

За народним марновір'ям, 29 лютого вважається найбільш невдалим днем у високосному році, тоді як за церковним календарем цього дня вшановують святого Касіяна. Селяни казали: «Касян на що не погляне – все в'яне». У цей день нібито в жодному разі не можна починати ніяких справ, а найкраще взагалі не виходити з дому. Проте в Православ'ї 29 лютого вважається просто ще одним днем, який треба присвятити молитві й добрим учинкам. Церква заперечно ставиться до народних забобів. А вони озброїлись не тільки приказками щодо «негативу» святого Касіяна, а й придумали кілька легенд про недбайливого Касіяна на противагу Миколаєві-угоднику. От легенда про те, що допомогу селянинові, котрий холодної осені за-

стряг у багнюці з підводою, надав не Касян на прохання Всевишнього, а той же таки Миколай, за що Миколая відзначаємо двічі на рік, а Касіяна – один раз на чотири роки.

А хто ж такий святий Касян насправді? Преподобний Касян Римлянин народився близько 350 року в Масилії (теперішній Марсель) у Західній Римській імперії. Звідси походить і його назва. Добре володів латинською і грецькою мовами, тож став міцною сполучною ланкою християн Заходу і Сходу.

В юності преподобний Касян прибув до Палестини, де у Віфлеємському монастирі прийняв чернецтво й отримав перші настанови в подвижництві. Але тут затримався ненадовго. Після дворічного подвигу він, спонукуваний до нових діянь духовної досконалості, відправився разом зі своїм другом аввою Германом в монастир Єгипту. Висота життя єгипетських подвижників настільки полонила «мандрівників», що вони готові були назавжди залишитися серед них. І лише обіцянка у Віфлеємі про повернення туди «по огляді єгипетських монастирів» спонукало їх залишити Єгипет. Втім, вони провели там у подвигах і бесідах сім років. У Віфлеємі перебували недовго – і вирушили назад. Цього разу вони прожили в єгипетських межах близько трьох років.

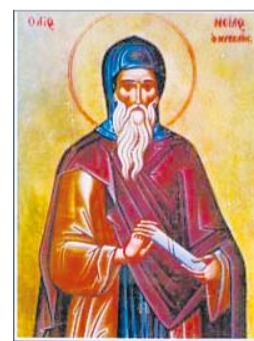
У 400 р. друзі вирушають до Константинополя. Головною їх метою було побачити і почути знаменитого вчителя Церкви святиителя Йоана Златоуста, слава про якого лунала скрізь. Той оцінив їхні духовні прагнення і преподобного Касіяна висвятив на диякона, а Германа – на пресвітера. Вони були відданими Йоану. Про це свідчить уже те, що коли вороги святиителя підняли на нього гоніння, преподобний Касян і Герман були введені до складу делегації в Рим до папи Інокентія з клопотанням про захист невинного вигнанця і страждальця. Місія ця не увінчалася успіхом – св. Йоан був відправлений на заслання. Більше того, опала обрушилася і на його друзів. Тому преподобний Касян, відвідавши ще раз східних подвижників для закріплення в серце їх настанов, повернувся на батьківщину. Тут був посвячений у сан пресвітера і завершив свої земні дні в 435 році.

Недалеко від міста Масилії преподобний Касян заснував два перші у цьому краї монастирі – чоловічий і жіночий. Вони послужили потім зразком дисципліни в інших обителях.

У Західній Церкві пам'ять преподобного Касіяна урочисто святкується в Марселі 23 липня. На Сході ж підносять йому молитви за новим стилем – 13 березня.

Чому деякі сучасники не дуже-то люблять цього святого, здогадатися неважко. Вони воліють нічого суттєвого цього дня не розпочинати, бо не буде щорічної нагоди відзначити цю подію, так само, як і власний день народження. Святковий торт, свічі, подарунки, застілля краще отримувати щорічно, аніж один раз на чотири роки.

А щодо мого земляка, доброго і щирого селянина Касяна, то прожив він довге і цікаве життя, виростив дітей, дочекався внуків, був шанований родиною не один раз на чотири роки, а відчував її підтримку кожного світлого Божого дня. Бо дід Касян був богобоязливою людиною, відвідував храм і молився до всіх святих. Святий же Касян платив йому за його любов до життя підтримкою з Небес.



Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 48 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіяльних відомостей», радіопередач, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutska.ua

ХРОНІКА

У кафедральному соборі

У луцькому храмі Святої Трійці – новий семисвічник. Освятив його архієпископ Луцький і Волинський Михайл 25 грудня після Божественної Літургії.

Семисвічник – особливий світильник із семи гілок на одній підставці з лампадою на кінці кожної гілки. Розташовують його у вівтарі за престолом навпроти так званого горнього місця відповідно до Одкровення Йоана Богослова, який перед престолом Вседержителя бачив «сім світильників вогняних, які є сім духів Божих» (Одрк. 4:5). Семисвічник символізує світло дарів Святого Духа, що спадає на віруючих у семи таїнствах Церкви. А владика під час проповіді додав, що він символізує також сім днів, описаних у першому розділі біблійної Книги Буття.

Нині ми маємо унікальну можливість бачити велич цього свічника, бо згодом далеко не всі миряни зможуть його побачити, підкреслив архієрей. Ця зовнішня краса потрібна нам для молитовного натхнення, бо все, що ми робимо, – робимо для Бога.

Семисвічник придбано за кошти кількох жертводавців. Після освячення благодійники вперше запалили його лампади.

1 січня наприкінці недільної Літургії високопреосвященний Михайл виголосив проповідь про сутність нашого буття.

Перед Різдвам Христовим кожен з нас повинен задуматися над упорядкуванням своєї душі, наголосив владика. Адже лише з чистим серцем маємо зустрічати це величне свято. Живучи тут, на землі, нам слід думати не лише про теперішнє, а й про майбутнє, яке відкриває для нас Ісус Христос через Своє народження, ведучи до Царства Небесного. Кінець земного буття – це лише перехід від земного до позаземного, де на нас чекає або перебування поряд із Богом (рай), або далеко від Нього (пекло). Кожного, хто старатиметься позбавитися всілякої гріховності, Господь благословить на щасливе майбутнє, зазначив архієрей.

Архієпископ Михайл, священнослужителі Троїцького собору привітали з Різдвам Христовим голову облдержадміністрації Бориса Клімчука, голову облради Володимира Войтовича, луцького міського голову Миколу Романюка, працівників цих державних установ, колективи ряду інших організацій. **13 січня** владика з духовенством взяв участь у святковому різдвяному концерті «Щедрий вечір зі „Свободою“», який відбувся в муздрамтеатрі.

19 січня, на Божоявлення Господнє, його високопреосвященство очолив Літургію в кафедральному соборі. Після Богослужіння хресна хода рушила на берег Стиру (пляж міського центрального парку). Владика, як завжди, освятив води посередині річки з човна і влив води з Йордану.

Пізніше чин великого водосвяття було відправлено на території «Луцькводоканалу».

29 січня митрополит Луцький і Волинський Михайл відслужив у соборі Святої Трійці заупокійну літію по героях, які 1918 р. поблизу залізничної станції Крути під Києвом віддали свої життя за незалежність України.

У проповіді владика наголосив: цей нерівний бій є для нас приводом подумати про пильність. Адже така подія може повторитися, бо хтось знову захоче заволодіти нашою державою, а ми знову виявимося неготові. Як християни ми насамперед повинні бути пильними у молитві, а також у словах, у діях. А віддати життя за ближнього свого – праведне діло.

Того дня вшанували загиблих юнаків і білу пам'ятного знака Героям Крут, що на однойменній вулиці Луцька. Панахиду відправив декан Троїцького собору протоієрей Микола Нецькар. Разом молилися міський голова Микола Романюк, представники міської та обласної рад, голова Волинського братства ОУН–УПА Василь Кушнір, представники громадських організацій.

У консисторії

19 грудня архієпископ Михайл підписав угоду про партнерство і співпрацю між консисторією та Волинським інститутом ім. В'ячеслава Липинського МАУП, Управлінням нашої єпархії і відділенням організації «Акція католицька» при парафії Христа Спасителя у Холмі (Республіка Польща).

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЩО ТАКЕ ВІДПУСТ
І ВІДПУСТОВЕ СВЯТО?

Відповідає магістр богослів'я та релігієзнавства
протоієрей Василь Ключак

Слово «відпуст» має кілька значень.

Перше – це назва тієї частини православного богослужіння (вечірні, Літургії тощо), якою воно закінчується й учасників загальної молитви «відпускають» із храму. Його промовляє священник, стоячи на амвоні обличчям до людей. Відпуст буває великий або малий. Це залежить від дня (свято чи будень) та від самого богослужіння (рання, часи і т. ін.). Основний зміст відпусту становлять слова: «Христос, істинний Бог наш, молитвами Пречистої Своєї Матері (далі згадуються імена святих, пам'ять яких випадає у цей день) помилує і спасе нас як Благий і Чоловіколюбний». Це перше й основне значення цього слова.

Інше значення пов'язане із такою прекрасною українською релігійною традицією як проща. Проща – це подорож до якоїсь церкви, де є реліквія, переважно чудотворна ікона або її копія (напр., Холмська, Тростянецька), або ж відвідання місць, пов'язаних із земним життям Ісуса Христа (Ізраїль, Палестина), чи місць, прославлених подвигами угодників Божих (Києво-Печерська чи Почаївська лаври тощо). Ця подорож є визнанням нашої віри і покаяння. Прощі спонукають багатьох людей до зміни способу життя і виправлення помилок. Тому із прощєю тісно пов'язані таїнства Сповіді та Причасття. Час подорожі до святого місця є часом роз-

думів над своїм життям, усвідомленням гріхів і підготовкою до Сповіді. Сповідь і Причасття, які відбуваються в кінцевому пункті прощі, це кульмінаційний момент: відпущення гріхів і єднання із Господом. Звідси і саме богослужіння, на якому прочани отримують відпущення гріхів, інколи називають відпустом, а день, коли це відбувається, – відпустовим святом.

Із висловом «відпустове свято» часом пов'язують особливо важливі події з історії певного Божого дому. Наприклад, храм побудовано в 1620 році, його кілька разів закривали, надовго забороняючи звершувати в ньому богослужіння. Той день, коли у ньому служби відновилися (напр., 1990 рік), може, за проханням громади і рішенням місцевого архієрея, вважатися відпустовим празником і відзначатися нарівні з престольним. Таким чином, це торжество тільки окремої релігійної громади.

Не слід ототожнювати слова «відпуст» і «віддання», які мають різні значення. Віддання – це останній день святкування одного із дванадцятих свят, які, як правило, мають кілька днів перед- та післясвятя і день самого свята. Наприклад, Різдво Ісуса Христа має 12 днів святя, із них 5 днів передсвятя, день самого празника і 6 днів післясвятя. Останній день називається Відданням Різдва Христового.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; pres-sluzhba@ukr.net

ТОЧКА ЗОРУ

ПОЛЮБИТИ БОМЖА?

Хто вони – безхатченки? Це ті, котрі опинилися на вулиці. Ті, котрі зламалися, не впоравшись самотужки з економічними негараздами. Ті, котрі щойно вийшли з тюрми. Ті, від кого не самовито тхне бруднющим одягом та алкогольним перегаром... Причин такого життя немало. Побачивши волоцюгу, прагнуть якнайшвидше пройти повз нього. Інколи, буває, кинуть якусь копійчину. Такого легше осудити, обмовити, образити. Мовляв, скільки не дай, все одно проп'є. Мабуть, таки проп'є. Однак чи хтось запитає, чому бідлашний так живе, що змусило його опуститися на саме дно?

Ми не можемо просто заплющити очі і вдати, що їх не існує. Часто їх можна зустріти біля храмів, магазинів. Вони канючать милостиню. Таких людей умовно поділяють на дві групи: ті, хто опинився на вулиці через певні життєві обставини (сімейні проблеми, крадіжка документів, обман при купівлі/продажу житла та ін.), та ті, кого називають професійними жебраками. Цих останніх – виокремити легше: вони зухваліші та настирніші, про цих мови не ведемо.

Тих, хто проходить повз прощаків, теж поділяють на категорії. Перша – це люди, які кидають дрібні гроші, живучи за правилом: «Тому, хто просить у тебе, дай...» (Мф. 5:42). Друга – ті, котрі не дають нічого, вважаючи, що не можна заохочувати цю «мафію». Вони впевнені: подаючи милостиню, стануть співучасниками гріха, як-от пицтва, неробства, брехні тощо. Такі люди готові виконати заповідь Христову допомогти нужденному, однак лише тому, котрий «насправді потребує допомоги». Але є ще й третя категорія – ті, кому до таких людей узагалі байдуже.

Що ж тоді робити? Як ми можемо допомогти безпритульним? Відповідь є: навчитися любити того «бомжа». Звісно, важко от так відразу взяти й полюбити неголеного, хворого, брудного. Проте проявити співчуття до того, кого Господь привів саме до вас, усе ж таки можливо.

Наприклад, ми йдемо на роботу, а до нас пі-

дійшов напівтверезий чоловічина й просить гроші. Треба не полінуватися, зупинитися й запитати, навіщо йому гроші. Зазвичай вони просять на їжу. Перше, що можемо зробити цієї миті, якщо, звичайно, можемо – нагодувати жебрака. Навіть якщо безхатченко й обманув нас, він дякуватиме нам і, можливо, не забуде цього. А ми – спробуємо сказати йому, щоб він дякував не нам, а Господеві. Така милостиня буде і тілесною, і духовною. Іншим разом, коли знову побачимо його, підійдімо, запитаймо, як справи. Намагаймося полюбити його, заради Христа. Бо навіть така людина, – найзлиденніша, найогидніша, є все-таки образом Божим. Найголовніше, чого не варто робити, – давати гроші. Людина, яка живе на вулиці, перебуває у вкрай важкому становищі. Вона вже хвора душевно, й правильно розпорядитися грошима не в змозі. Ліпше принесімо поїсти; можливо, є потреба у взутті (а цього, їм найбільше бракує), а може потрібно щось із одягу. Краще запитати у кожного конкретно. Вони скажуть, чого потребують. Не варто читати мораль, особливо засуджувати. Побутує думка, що безпритульні несуть загрозу для навколишніх. Однак, за статистикою, 61 % безхатченків зазнали фізичного насильства як зі сторони простих громадян, так і посадових осіб. Так само деякі жебраки прагнуть знайти хоч якусь роботу, щоб вирватися із вуличних нетрів. Перешкодою цьому зазвичай є відсутність документів та реєстрації.

Допомагаючи таким людям, не сподівайтесь, що вони відразу зміняться. Не чекайте від них і вдячності. Не засмучуйтесь, коли побачимо того, кому помагаємо, нетверезий. У Святому Письмі написано: «Стережіться, щоб ви не зневажили жодного з цих малих... бо Син Людський прийшов знайти і спасти загублених» (Мф. 18:10).

Тож чи можна полюбити бомжа? Авжеж. А як саме? НЕ БУТИ БАЙДУЖИМ!

Валерія ЛЕСЮК

Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

Згідно з угодою, встановлено такі засади співпраці: обмін інформацією, досвідом, організація наукових конференцій, підготовка наукових публікацій у сферах освіти, релігії, виховання; участь у проектах на отримання грантів; обмін досвідом капеланського служіння; організація паломництв для студентів, аспірантів у Польщі та Україні; влаштування спільних заходів, участь в екуменічних молебнях; відвідування православних, греко- та римсько-католицьких святинь в обох країнах; участь студентів та молоді, членів культурно-просвітницького центру Інституту ім. В. Липинського у християнському волонтерському русі.

24 грудня високопреосвященний Михайл побував на вечірньому Богослужінні в римсько-католицькому соборі Апостолів Петра й Павла з нагоди Різдва Христового за григоріанським календарем. Наш владика привітав єпископа Маркіана Трофим'яка й громаду католиків зі святом і разом із духовенством кафедрального собору Святої Трійці виконав кілька колядок.

4 січня головний редактор єпархіяльної радіостудії «Благо» протоієрей Віктор Пушко став гостем програми «Сімейний формат» на радіо «Луцьк» (ведуча Ірина Кунинець) на тему «Усе про Різдво». Слухачі мали змогу довідатися про справжнє християнське святкування Народження Спасителя. Акцент його полягає, за словами о. Віктора, не в приготуванні страв та біганині по магазинах, а в очищенні душі, для чого й існує Різдвяний піст. Кульмінацією цієї внутрішньої підготовки є Святвечір, коли після відправи вся родина збирається за столом, співає колядок. Різдво – це тихе сімейне торжество, без зайвої суєти й шуму, наголосив душпастир. На це свято треба брати участь у Богослужінні, молитві, колядуванні тощо. Колядування – дуже гарна традиція, учасниками якого можуть бути і великі й малі. Навіть якщо до храму заїде людина, що має духовні сумніви, то почувши колядки у виконанні всієї громади, може звільнитися від гірких думок і разом з усіма прославляти Бога.

Багато людей приділяють надмірну увагу другорядним, а то й зовсім хибним речам. Щодо дванадцяти страв, які, мовляв, мусять бути на столі, священник відповів: «Головне не те, що на столі, а те, що на серці». Кажуть, нібито до хати першим повинен зайти колядувати обов'язково хлопець. Однак неважливо, хто це буде, – чи хлопець, чи дівчина, головне, щоб вони були щирими. Разом з тим дуже важливо, щоб батьки правильно розтлумачили дітям суть колядування. Бо коли вони посилюють їх «заробляти копійку», це травмує дітей, які не можуть розібратися: чи то прославляння Бога, чи заробляння грошей.

За чим святом ідуть інші: Собор Пресвятої Богородиці (особливе шанування Діви Марії), святого Василя, Водохреще, з якими теж пов'язано багато народних та церковних традицій, що переплелися. На Василя, так, як і на Різдво, готуються до Святвечора, на столі має бути кутя й коливо, розділене між усіма членами сім'ї. На Водохреще, а також у його переддень, здійснюється чин великого освячення води. Це символ того, що Христос охрестився в ріці Йордан і тим освятив усі води й весь зовнішній світ. Хто живе у містах, то для освячення помешкання має звернутися до священника, а в селах духовенство саме відвідує й освячує кожную димку.

17 січня голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко на запрошення голови Асоціації фермерів та приватних землевласників Волині Миколи Субочького виступив на зібранні цієї організації. Закликавши Боже благословення на її діяльність, священник нагадав присутнім Господнє повеління, записане в біблійній Книзі Буття: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте нею, і владаруйте над рибами морськими, і над звірами, і над птахами небесними, і над усякою худобою, і над усією землею, і над усякою твариною, що плазує по землі». Усе, чим людина користується у світі, – дар Божий. Тож священник побажав господарям нашого краю пам'ятати цю істину й проявляти свою діяльність, плекаючи християнські цінності.

Продовження на 4 стор.

ЗА «ДРУГИХ СОВЕТІВ» Наступ на духовенство – мовою документів

Незважаючи на радянську антицерковну політику, хоч і трохи м'якшу, ніж до війни, православне духовенство нашого краю у середині минулого століття зберігало чималий вплив серед населення. Одним із засобів його нівелювання комуністичний режим обрав механічне зменшення його чисельності.

На початку 1944 р. радянські війська витіснили німців із Волині, і вже в березні Московська Патріархія відрядила сюди єпископа Пителима (Курського), щоб приєднати до себе місцеве духовенство, як автокефальне, так і автономне. Докумен-

живав на окупованій нацистами території, мав родичів у лавах українського визвольного руху, був висвячений єпископом Полікарпом (Сікорським) або належав до УАПЦ.

Заходи зі скорочення чисельності духовенства поступово давали результати. Протягом IV кварталу 1948 р. з Волинської області вибуло 11 священнослужителів. М. Діденко писав: зменшення служителів культу буде тривати у зв'язку з тим, що окремі церкви приписуються до інших, а деякі храми і релігійні громади будуть зняті з реєстрації через смерть священників.



Радянська влада певний час «терпіла» Зимнівський монастир. Але 17 березня 1949 р. закрила і його. Світлина Артура ОПЕЙДИ

ти обласного державного архіву свідчать: станом на 1 січня 1944 р. тут нараховувалось 313 храмів і два монастирі.

Одночасно облік «служителів культу» зайнялась радянська влада. З місць стала надходити інформація. Вона показала суттєву недостачу духовенства. Так, у Берестечківському районі на 1 серпня діяли 24 храми, у шести з них не було священника. У Голубському районі з 15 церков не служили у восьми. У Любомльському ж районі діяли тільки восьма частина храмів, настоятелі інших або загинули, або виїхали. Усе це, звісно, було на руку безбожній владі.

Головний же чинник впливу на чисельність волинського духовенства – сталінські репресії – стали реальністю вже 1944 р. Уповноважений у справах РПЦ Головатий у листі київському керівництву 25 грудня писав, що останнім часом у Ровенській області заарештовано три священники.

За підсумками I кварталу 1947 р. у Волинській області нараховували 337 священників і 75 дияконів. Крім них, діяло ще три незареєстрованих ієреї. Протягом перших трьох місяців року рукоположено лише одного кандидата, померло вісім духовних осіб, двоє священників – Іван Карпецький, Іван Брук – та диякон Петро Рабко заарештовані.

Доволі швидко сталінський режим ставав жорсткішим до Московської Патріархії, що безпосередньо позначилось на місцях. Восени 1947 р. розпочато закриття Дубенського Чеснохресного монастиря. Уповноважений у справах РПЦ в УРСР П. Ходченко направив 24 жовтня термінові листи підлеглим у Ровенській і Тернопільській областях з чіткими вказівками щодо переселення дубенських ченців в інші монастирі або в Почаївську лавру. Прикметно, що вказівку про переселення мав дати архієпископ Львівський і Тернопільський Макарій (Оксіюк). Під тиском режиму Священний Синод РПЦ постановою № 16 від 28 жовтня 1947 р. закрити обитель у Мильцях.

У жовтні 1948 р. уповноважений у Волинській області М. Діденко представив Раді у справах РПЦ в Москві перелік із 51-ї духовної особи, котрій недоцільно поновлювати прописку на прикордонній території. У чорний список потрапили священники-переселенці з Холмщини й Підляшшя, ті, хто про-

Кінець 40-х рр. став часом масованого наступу на монастирі Волинсько-Ровенської єпархії. У Москві вважали, що в Україні надмір чернечих обителів. У листі уповноваженого по УРСР Ходченка уповноваженому у Ровенській області Дубовику 8 січня 1949 р. йшлося про закриття Дубенського монастиря. До 1 березня режим планував ліквідувати Дерманський чоловічий монастир, щоб на місце ченців перевести черниць із Зимного. У середині лютого у Зимнівський монастир прибув представник обласної влади і спільно із завідувачем місцевого дитячого будинку заявив, що у тижневий термін монашки повинні звільнити приміщення. Правлячий волинський архієрей погодився із закриттям монастиря, лише просив короткої відстрочки для організації переселення сестер у Дермань. І вже 17 березня 1949 р. уповноважений М. Діденко піднесено рапортував про закриття Зимнівського жіночого монастиря, останнього у Волинській області.

Доля іще однієї обителі вирішувалась весною того ж року. Уповноважений у Ровенській області повідомляв керівництву в Києві про Білівський скит, у якому нараховувалось 15 черниць. Найкраще, вважав чиновник, переселити їх у Корець, а в Білівських Хуторах залишити тільки парафіяльну церкву.

15 липня 1949 р. Ровенський облвиконком прийняв рішення просити Рад у справах РПЦ закрити Дубенський чоловічий монастир.

На початку 1950 р. у Волинській області трудилось вже 296 священників і 65 дияконів. Характерно, що серед них рукоположених протягом 1941–1945 рр. виявилось 187 осіб, тобто 52 % духовенства області.

Монастирі Рівенщини і в 1950 р. не губилися із поля зору радянського режиму. У жовтні в Дубенській обительі спасалося 11 монахів. Обласний уповноважений зауважував, що протягом 1949–1950 рр. з неї вибуло чотири особи, прибула лише одна. Він пропонував своєму керівництву ліквідувати цю чернечу громаду. Монастир на Козацьких Могилах у той же час нараховував 12 монахів. Його уповноважений також вважав за потрібне розформувати, а натомість створити історичний музей. Один із найбільших жіночих монастирів Рівенщини – Корецький – наприкінці жовтня нараховував 125 насельниць. П. Дубовик вислов-

лювався за реквізицію у монастиря частини будівель для передачі їх технікуму. Старших черниць планували переселити у притулок для німців у Дермані.

Жертвою радянського тоталітаризму наприкінці 1951 р. став Дубенський монастир. Влада вирішила ліквідувати обитель варварським способом – затопити. Апеляція ченців до обласного уповноваженого не дала результатів. Монастир фактично припинив існування.

Так зване ущільнення обителів торкнулося і Крем'янецького Богоявленського чоловічого монастиря. Під приводом реформування його насельників розселили в інші монастирі, а в Крем'янець перевели понад 50 насельниць Обицького жіночого монастиря. Сталося це у 1953 р.

Лібералізація внутрішньополітичної ситуації в СРСР після смерті Сталіна позитивно позначилась на становищі православного духовенства. Його чисельність на короткий час не лише не зменшилась, але й зросла, хоча не до потрібного рівня. Так, у Ровенській області на 1 січня 1954 р. нараховувалось 170 ченців, 1 січня 1955 р. – 165, 1 січня 1956 р. – 169, 1 січня 1957 р. – 173 і на середину травня того ж року – 177 осіб.

Ситуація змінилась наприкінці 50-х рр., коли жорсткий наступ на Церкву поновився. Протягом 1957 р. через хвороби, старість і смерть, за інформацією уповноваженого по Волинській області, вибуло 10 ієреїв, натомість висвячено лише двох. Скоротилась кількість отців і в Ровенській області. Місцевий уповноважений тоді звітував керівництву, що на 16 осіб, котрі залишили службу, припадав один нововисвячений кандидат.

Не вдалось врятувати від закриття історичний Дерманський монастир. Ровенський облвиконком прийняв рішення про переселення черниць із Дерманя у Корець. Про це повідомляв голова облвиконкому А. Данилевич у листі уповноваженому у справах Російської Православної Церкви в Києві 24 грудня 1958 р. На тому етапі Корецький монастир мав відігравати роль резервації для волинського чернецтва, яка у кінцевому підсумку також мала бути ліквідована.

Наступ на релігію тривав і комуністичний режим домагався усе більших поступок від керівництва Церкви. Окремим розпорядженням 2 червня 1959 р. Московський Патріарх Алексій (Симанський) заборонив приймати у монастирі осіб молодших тридцяти років. Це розпорядження глави Церкви ще більше ускладнило становище чернецтва, зокрема в нашому

краї. Також у липні Патріарх пообіцяв голові Ради у справах РПЦ Г. Карпову не надавати дотацій діючим монастирям.

У розпал антицерковних гонінь чисельність духовенства впала до найнижчого рівня. На 1 січня 1960 р. у Волинській області нараховували 225 священників і дияконів, хоча діючих храмів було 378. Протягом року залишило службу 12 священнослужителів. У той же час у Ровенській області трудилось 320 осіб духовної верстви, а скорочення чисельності духовенства призвело до появи 36 вакантних парафій. Уже в лютому 1960 р. уповноважений П. Дубовик надіслав Г. Карпову список із 102 парафій, котрі необхідно закрити. У 1962 р., за інформацією уповноваженого, на Рівенщині припинило офіційне функціонування 29 релігійних громад.

Одним із напрямків антицерковного натиску стало спонукання священників до відмови від служіння і зречення сану. Але таких було дуже мало. Так, протягом 1960 р. у Волинській області один панотець відмовився від сану, один диякон перейшов на цивільну роботу. Відомо також про одного засудженого священника.

Наступного року трьох позбавили реєстрації за порушення законодавства про культу, двоє засудили за порушення закону про землекористування, а трьох заборонив у служінні єпископ.

Антицерковна кампанія призвела до суттєвого скорочення чисельності духовенства. На 1 січня 1964 р. у Ровенській області трудилось 280 священників і дияконів, лише 7 % служили у містах, лише 10 % були молодшими 40 років. Старіння духовенства стало загрозливою реальністю.

Отже, 1944 – перша половина 60-х рр. стали часом масштабного наступу комуністичного режиму на волинське духовенство. Протягом двадцяти років ліквідовано низку чоловічих і жіночих монастирів краю, репресовано півтори сотні священно- і церковнослужителів. Чисельність духовенства планомірно скорочувалась, втрати сягнули майже 40 %. Такого результату систематично завдяки репресіям, фінансовому тиску, створенню штучних перешкод у діяльності.

ХРОНІКА

Продовження. Початок на 2 стор.

У Володимирському
міському деканаті

20 грудня священнослужителі собору Різдва Христового у Володимирі на чолі з настоятелем протоієреєм Миколою Удудом відправили заупокійну літію по жертводавцях, які долучилися до відродження і розбудови цієї парафії. Звертаючись до присутніх, о. Микола зазначив: буде доброю традицією й надалі щорічно з нагоди річниці відродження собору поминати тих, хто 20 років тому розпочинав його воскресення.

8 січня клірик Собору Різдва Христового у Володимирі священник Юрій Здебський взяв участь у концерті колядок в районному будинку культури. Головним ініціатором святкового дійства стала викладач Центру позашкільної освіти, керівник зразкового вокального ансамблю «Ладомір» Тетяна Тюрікова.

Священник привітав учасників концерту та глядачів, які вщерть заповнили зал, і побажав підтримувати традиції нашого народу, пов'язані з Різдва Христовим.

На завершення душпастир вручив ансамблю кошти для його розвитку.

11 січня о. Юрій взяв участь у зібранні Товариства людей із вадами зору, що відбулося в Культурно-мистецькому центрі імені Т. Шевченка.

Уже чотири роки душпастир є їхнім духовним наставником, тому завжди використовує нагоду підтримати підопічних. Цього дня він привітав членів товариства з Різдва Христовим, розповівши про свято та правильне його відзначення, вручив їм подарунки. Потому всі разом заспівали колядок.

14 січня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію в храмі Святителя Василя Великого у Володимирі з нагоди престольного празника. Із ним співслужили настоятель протоієрей Тарас Стефура та місцеве духовенство.

За Богослужінням владика виголосив проповідь про ревність у вірі. Зокрема, зазначив, що св. Василій і тепер є взірцем для наслідування правдивого християнського життя, адже ревно захищав православ'я. Тому, маючи такий приклад істинної віри й пам'ятаючи життя та діла угодника, ми повинні уникати гріха, щоб своїми праведними вчинками наблизитися до Царства Небесного.

На завершення парафіян привітали зі співом колядок вихованці недільної школи та учні місцевої гімназії.

Інтерв'ю владика

23 грудня наш архієрей дав інтерв'ю новому інтернет-виданню «ВолиньPost».

Зокрема, він зазначив, що серед здобутків 2011 року – відкриття чоловічого монастиря Успіння Пресвятої Богородиці в с. Сокіл Рожищанського деканату та скиту Святого Духа жидичинського Миколаївського монастиря. Також владика підкреслив: нинішня державна влада починає усвідомлювати, що майбутнє країни – це її співпраця з Київським Патріархатом як духовною основою незалежної України. «Жодна з конфесій не має собі цього на увазі, бо в інших тільки у розмові патріотизм і державництво, а на ділі – підпорядкування закордонному центру».

Щодо об'єднання Церков високопреосвященний відповів так: «Якщо буде незалежна держава, тоді об'єднуються швидко. Якщо ж позиції незалежної держави здадуть – об'єднання або відтягнуться у часі, або взагалі стане неможливим, тому що статус незалежної України вимагає незалежної Церкви».

Що ж до «низького рівня духовності суспільства», то владика зазначив: критичного стану в нас нема. Є стан формування нації. Стан з'ясування цінностей, пріоритетів.

«Чому духовенство розкошує?». Відповідь архієпископа на це запитання була однозначною: якщо хтось бажає таких-от статків, як у священника, нехай стане на його місце. Волинська православна богословська академія завжди чекає на вступників, зазначив він. Ті ж, хто про отаке говорять, просто заздять, а основою задрості є гріх.

Наостанок владика розповів про свій вільний час, якого майже немає: про волейбол, у який полює грати; про те, що інколи може подивитись морально-повчальний фільм; про користування інтернетом для зв'язку.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ



Образ «Йоан Златоуст». Кінець XVIII ст. Походить із храму Апостола і євангеліста Луки с. Городно Любомльського деканату. Матеріали і техніка: полотно, олія, живопис. Зберігається у фондах Музею волинської ікони.

Святитель Йоан Златоуст (бл. 350 – 407 рр.), архієпископ Константинопольський, – один з трьох вселенських святих, разом із Василієм Великим та Григорієм Богословом. Блискучий проповідник, за винятковий дар богонатхненного слова отримав від пастви ім'я Златоуст. Учитель моральності, строгий викривач неправди у християнському суспільстві. Як істинний наступник апостолів кожне своє слово закарбував власним життям, сповненим справжнього мучеництва. Святитель Йоан залишив велику письмову спадщину: записи його численних повчань, тлумачень, бесід на Священне Писання, відредатований чин Літургії, молитви. Творіння Златоуста протягом століть були і залишаються улюбленим читанням віруючих людей.

Найдавніші зображення Йоана Златоуста перебувають у церкві Санта Марія Антикава в Римі (фрески сер. VII і сер. VIII ст.), монастирі Св. Катерини на Синаї (ікони VII-VIII ст.). Пошанування Йоана Златоуста приходять на Русь разом із хрещенням. Уже в мозаїках Софії Київської представлені зображення святого. У давнину образ Йоана Златоуста писали на царських вратах, його ікона була обов'язковою в іконостасі. Пізніше з'являються ікони святих, з викладом його життя в окремих сценах. Образ Йоана Златоуста часто зображали і на виносних за престольних хрестах, тому що саме за нього у Константинополі стали проводити перші хресні ходи.

Традиційно з IX-X ст. цього святого зображають як єпископа з Євангелієм у руці, людину середніх літ з темним волоссям і невеликою бородою. Але образ із Городна особливий.

Волинська ікона Йоана Златоуста належить до так званого типу ікони-портрета, який з'явився в середньовіччі та особливого розвитку набув у XVIII ст. В іконах-портретах святи постають з індивідуально-реалістичними рисами, що надає їм нового, дещо світського забарвлення. Вони виконані у вузькій овальній рамі. Особливий акцент художник робить на втілення характеру святих.

В Йоана молоде обличчя з загостреним підборіддям, обрамлене хвилястим темним волоссям, з клиноподібною невеликою борідкою. Високе без зморшок чоло, легко підкреслене надбрівними дугами, прямий ніс, червоно-малий рот, рум'янець на щоках – це риси людини, сповненої сил та енергії. Проникливий погляд живих очей несе відчуття схованого в глибині полум'я – знаку духовної, інтелектуальної роботи святого. Замість традиційного Євангелія Йоан тримає в руці єпископський жезл як символ вірного служіння пастві й Господу. Його одяг прості: зелений з червоним виворотом сакос (верхнє архієрейське облачення), з коричневою тасьмою омофор. І тільки митра прикрашена перлинами й коштовним камінням як образ слави Небесного Царя, який являє людям архієрей під час Богослужіння. У колориті ікони переважають стримані відтінки медово-коричневих, зелених, землястих тонів. Коричневе тло створює контраст із постаттю святих.

Зображення супроводжується пояснювальними написами, що органічно доповнюють зображальну частину не тільки змістовно, але й як важливий декоративний елемент.

Ікона Йоана Златоуста несе світло і тепло, символізуючи Божий захист, який дарується тим, хто віддано сповідує християнську віру.

Тетяна ЄЛІСЕЄВА,
завідувач Музею волинської ікони

Повний текст інтерв'ю – на сайті Volynpost.com або на нашому сайті Pravoslavja.lutsk.ua в розділі «Передруки».

Нова складанка

Удосконалена і спрощена. «Складанка-2». Тепер, кажуть її винахідники Василь Цап'юк і Сергій Деркач, не треба мислити, що скласти, а як скласти. Іграшку благословив на випуск і хороший продаж архієпископ Михаїл. Її називають «Складанкою-трансформером», бо куб можна трансформувати в будь-яку фігуру і навпаки. Створення таких іграшок повинно зламати китайські стереотипи, які втілюються в дитячих товарах для українців. Адже останнім часом українських забавок майже не випускають. «Складанку» для своїх чад вибирають самі батьки, розуміючи, який позитивний вплив головоломка може мати на дітей.

У Володимирському
районному деканаті

3 грудня помічник декана протоієрей Микола Гінайло, голова Благодійного фонду «Матері Божої неустанної помочі», з нагоди Міжнародного дня інваліда привітав дітей з обмеженими можливостями (яких у Володимирі проживає 160) із новорічними та різдвяними святами й подарував їм шарфи та іграшки.

Напередодні дня святого Миколая о. Микола з іншим місцевим духовенством відвідав ДНЗ № 8 «Вишиванка». У рамках заходів «З любов'ю до дітей, які потребують особливого піклування» священнослужителі вручили вихованцям спеціальних груп та іншої малечі м'які іграшки. А **28 грудня** такі ж дарунки вони передали для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

29 грудня представники цього фонду відвідали Волинську обласну клінічну лікарню в с. Боголюби, лікарню УМВС у Волинській області та передали комплекти постільної білизни. У лікарні УМВС при передачі були присутні її начальник Валентин Подойлов, завідувач сектором медичного забезпечення Георгій Лягу.

Цього ж дня газета «Володимирський експрес», підбивши підсумки 2011 р. для міста, назвала о. Миколу Гінайла обличчям року за діяльність очолюваного ним фонду. «Це чи не єдиний благодійний фонд, який за останній рік зробив для міста стільки добрих справ, що їхніми плодами ми будемо користуватися ще багато років». Окрім одягу, речей домашнього вжитку та іншої гуманітарної допомоги, місто отримало ще й 4 автобуси «Сетра» із Німеччини – зазначає видання.

6 січня цей священник передав Володимир-Волинській міській районній лікарні документи на реанімобіль. Він за сприяння доброчинця Сергія Ковальчука був доставлений із Франції. Вітаючи людей в білих халатах, о. Микола побажав наполегливо працювати для розбудови медичного об'єднання та якісного медобслуговування громадян. До цієї події долучився й міський голова Петро Саганюк.

Застереження від МНС

3 січня в нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці для священнослужителів Луцьких міського та районного деканатів працівники МНС провели лекцію з дотримання вимог пожежної безпеки.

Як зазначив підполковник Володимир Нестеров, кілька років тому саме під час Різдва свят в області згоріло декілька дерев'яних храмів. Вони, щоправда, належали не Київському Патріархату, але запобігати такому лихові потрібно всім, а значить слід знати, як дотримуватись елементарних правил безпеки.

Вогнеборці закликали духовенство подбати про наявність вогнегасників, перевірити електромережі та інші заходи безпеки.

У Луцькому міському деканаті

7 січня настоятель Хрестовоздвиженської парафії в Луцьку протоієрей Василь Ключак на запрошення голови Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю ім. Полковника Кліма Савура Василя Кушніра освятить меморіальну дошку пам'яті повстанців В'ячеслава Новосада й Антона Мельничука, повішених енкаведистами. Її розміщено на стіні медколеджу. На Різдво 1945 року біля цієї будівлі й сталася трагедія. Звертаючись до присутніх – представників влади, ветеранів УПА, молоді,

Продовження на 6 стор.

ВАРТО ЗНАТИ

«ЗАВДЯЧУЮ ВІЙСЬКОВІЙ СЛУЖБІ»

Владика Михайл про армію – в інтерв'ю обласній телерадіокомпанії

– Ваше високопреосвященство, службу в Радянській армії вважали «почесним обов'язком» і Вас не оминула ця доля. Якими «почестями» згадується цей період Вашого юначого життя?

– Час, який треба було виділити для служіння Батьківщині, як тоді називали, це була епоха Радянського Союзу, то це були мої молоді роки. Призвали мене у 18-літньому віці на службу у Військово-морському флоті у Владивостоці, де великі морські бази. Пам'ятаю: я не йшов туди від безвиході та не ховався, вважав, що кожен чоловік повинен віддати роки військовій службі. Вона, на мою думку, – обов'язкова для чоловіків. По-перше, цей час дуже сприятливий для становлення людини як такої. По-друге, що теж важливо, – чоловік, який тримає зброю в руках (стріляє він чи не стріляє), уже несе якусь відповідальність, і це загартовує людину в сімейному житті, в служінні державі, у будь-якій справі. В екстремальних моментах народжуються чоловічі якості. Коли перебуваєш у складних умовах, відкривається життя – не таке, як біля мами, а всестороннє. Ми не будемо говорити про аспекти викривлень військових, а говоримо про те, що є і повинно бути в ідеалі: підняття духу патріотизму, усвідомлення, що від тебе щось залежить уже в молоді роки – для твоїх товаришів, як ти себе поведеш. Чи біля тебе хтось залишиться живий, чи загине. Від тебе залежить доля великої кількості людей, цілого

підрозділу чи якоїсь техніки, врешті-решт від тебе залежить доля Батьківщини. Одна людина може біди накоїти більше, ніж велика техніка, так чи інакше себе повівши. Із вдячністю згадую ті часи. Тим, ким я є, почасти завдячую військовій службі.

– Владико, а чи не було Вам важко на початках служби? Як Ви з цим справлялися?

– На початку – важко. Це зовсім інший світ, зовсім інші навантаження, інша відповідальність. Важко фізично, морально, важко у всіх напрямках життя. Елементарний побут – за все відповідає тільки ти. Ніхто тобі гудзика не пришеє й інших речей побутових тобі ніхто не вирішить. Усе повинен робити сам, максимальна самоорганізованість. Але потім ти навчаєшся, звикаєш, розумієш, і це все стає нормою життя й необхідністю. Наприклад, чоботи почистити. У цивільному житті чистив не чистив, а там мусиш. І потім це входить у звичку: взуття почищене, гудзики на місці, сорочка має бути чиста, одяг у порядку і т. д. Сьогодні для багатьох чоловіків це знадобилося б. По-перше, вони були б охайніші, а по-друге, й навколишнім було б приємніше бачити гарного чоловіка, одягненого, порядного, вольового, сильного, патріотичного.

– Владико, живемо в XXI столітті, здавалося б, у час, коли якісь проблеми повинні вирішувати дипломати. Але це й досі в дея-

ких місцях тривають воєнні конфлікти. Що людству треба зробити, щоб викоренити ці негаразди?

– Я скажу дуже просто. Буде викорінено гріх – не треба буде військових. Якщо гріх буде, будуть військові. Бо гріх завжди породжує багато проблем, а ці проблеми дипломати не завжди можуть вирішити. Тому завжди будуть якісь військові протистояння.

– Що б Ви побажали молодим солдатам, які йдуть на строкову службу? Що б Ви побажали усім військовим нашої країни?

– Найперше я хочу побажати, щоб усі хлопці пішли в армію служити, незалежно від роду військ. По-друге, усвідомили, що це їхня країна, яку вони повинні захищати. Звичайно, я бажаю всім здоровими і живими повернутися додому. Я бажаю, щоб армія в нашій країні була засторогою не зазіхати на наші території. Гарного фінансування нашої армії, бо на сьогодні шаблями одними не переможеш. Тому Україна і суспільство має розуміти: хочеш миру – готуйся до війни, не хочеш бути завойованим – піклуйся про армію, не хочеш годувати свою армію – будеш годувати чужу. Тому краще дбати про своїх військових. Це більші питання, ніж деякі інші, які можуть бути в суспільстві.

Інтерв'ю взяв Віктор ПАПКО

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Дарунок Локачам

На Волині, в Локачах, мешкає Ольга Киричук – правнучка рідного брата нещодавно канонізованого преподобного Меркурія Бригинського. Як повідомив декан протоієрей Ігор Дружинець, з її ініціативи локачинська парафія Преображення Господнього одержала ікону святого з частинкою його мощей.

20 грудня о. Ігор та інші священнослужителі деканату побували в Чернігові. Владика Іларіон, зваживши на прохання, подарував парафії в Локачах ікону святого.

23 грудня урочисто зустріли святиню біля новозбудованого храму, пройшли хресною ходою вулицями Локач, відправили акафіст св. Меркурієві.



Світлина з архіву протоієрея Ігоря Дружинця

За богослужінням кожен із присутніх отримав іконку преподобного і з молитвою приклався до образу. Як зазначив отець декан, приємно, що цього дня молитовно вшанувати новопроставленого прийшли не тільки парафіяни нашої Церкви, а й вірні Московського Патріархату.

За словами о. Ігоря, відтепер ікона постійно перебуватиме у храмі, де щотижня, у четвер увечері, служитиметься акафіст із молебнем перед іконою преподобного ігумена Меркурія Бригинського.

Відновлено реліквії

1 січня в горохівському храмі Вознесіння Господнього освячено відреставровані ікону Божої Матері й кивот, у якому вона перебуває. Богослужіння відправив декан і настоятель парафії протоієрей Андрій Сидор. У проповіді він наголосив: ніколи не забуваймо про молитву до Діви Марії, адже Вона є заступницею за нас.

Як повідомив священник інформаційній службі єпархії, колишні жителі міста придбали цей образ у Почаєві й на руках під спів духовних пісень принесли до місцевої церкви. Нині ж стараннями настоятеля храму й парафіян було зроблено все, щоб відновити реліквії, понищені часом. Нещодавно завдяки почаївському майстрові Ігореві Нечаю ікону та кивот було відреставровано.

Валерія ЛЕСЮК



Світлина з архіву протоієрея Андрія Сидора

ДИТЯЧИЙ КУТОЧОК

ТВОЄ ОСОБИСТЕ СВЯТО

Любі діти! Кожен із вас, хлопчиків та дівчаток, пам'ятає той день, коли разом із мамою, татом, бабусею чи дідусем ви вперше прийшли у свято чи неділю до храму Божого. Не сумніваємось, то була для вас вельми приємна подія.

Але не всі ви знаєте, що насправді перший ваш прихід до церкви відбувався тоді, коли ви були, як правило, немовлятами. Згідно з церковними законами православної дитину вводять у храм на сороковий день після народження. Так, як це відбувалося з Ісусом Христом на сороковий день після Різдва.

Подію принесення Ісуса до святині Божою Матір'ю нагадає нам християнський обряд введення, коли матері приносять своїх новонароджених дітей до церкви, де відбувається благословення матері й дитини. Свого часу введення

до храму відбулося із Богородицею Дівою Марією, яке ми святкуємо 4 грудня. Цей празник у церковному календарі називається Вхід у храм Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії, або Введення.

Її батьки святі Йоаким і Анна, будучи бездітними, дали обіцянку: якщо в них народиться дитина, то вони віддадуть її на службу Богові у Єрусалимський храм. Господь вислухав їхні молитви і дав їм доньку. Коли їй виповнилося три роки, батьки привели її до храму і віддали в руки первосвященника Захарії, батька св. Івана Предтечі.

Кожен маленький християнин має бути введений до храму батьками, аби отримати Боже благословення. Адже кожна щаслива мати за прикладом Божої Матері повинна пожертву-



вати Всевишньому те дитя, яким Він обдарував її, і сердечно просити Бога прийняти це дитя за Своє, а їй щоб поміг виховати малятко у християнському дусі.

Любі діти! У кожного із вас є, окрім дня народження, – день хрещення, день ангела і день введення у храм Господній. Розпитайте своїх рідних, коли саме відбулась ця подія, хто був присутній у храмі, чи прийшли розділити радість свята ваші хрещені батьки. Загалом, хай розкажуть вам рідні все-все про той знаменний у житті день, який має стати для вас ще одним світлим празником вашого життя.

Підготували Лідія та Віталій КЛІМЧУКИ

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2, 4 стор.

– о. Василь закликав усіх згадувати загиблих у своїх молитвах.

Як метод залякування місцевого населення, яке симпатизувало повстанцям, радянська влада, повернувшись на місце німецької, застосовувала публічні страти. Яскравим прикладом цього стала розправа над тими юнаками з хутора Красний Сад (тепер с. Бережанка) Горохівського району, яких було повішено на Ринковій площі Луцька. На це «видовище» тоді зігнали сотні людей. Повстанців страчували босими, у самих сорочках, з табличками на грудях, де вказувалась їхня «провина». Гнітюче враження справило й те, що один із них – В'ячеслав – двічі зривався із шибениці. Три доби після цього коло них вартувала охорона, чому є свідчення очевидців.

18 січня протоієрей Богдан Гринів, клірик луцької парафії Святителя Феодосія Чернігівського, взяв участь у передачі «Тема дня» Волинської держтелерадіокомпанії про освячену воду (автор програми Олег Криштоф). Мова велася про цілющі властивості освяченої води з точки зору Церкви та науки. Провідною думкою передачі була віра в Бога, адже без віри, як зазначив о. Богдан, освячена вода не матиме повної сили. Коли людина з вірою окроплює себе чи п'є святу воду, лише тоді вона зможе зцілитися, а такі чуда трапляються. Не заперечує цього й наука. Як сказав доцент кафедри аналітичної хімії та екологічної Волинського національного університету ім. Лесі Українки Віктор Соколов, вода – одне із явищ, яке найкраще вивчене, а з іншого боку – найбільш загадкове.

Чи освячена вода – це тільки символ? Чи можна нею втамувати спрагу? Як правильно її зберігати? Чи може самонавіювання спричинити чудодійну властивість води? – Такі запитання лунали під час ефіру. У відповідь священник розповів, що освячена вода – не символ, а засіб для очищення душі й тіла; якщо людина хоче пити, а поблизу немає води, то можна втамувати спрагу освяченою водою. Зберігати потрібно у скляній тарі, зробивши напис «Свята вода», а виливати її можна лише у річку або в землю. Однак ця вода має властивість роками не псуватися. Щодо самонавіювання, то о. Богдан вкотре наголосив: без віри ніякої чудодійності не буде. З цим погоджуються і вчені, зокрема, кандидат психологічних наук, професор кафедри загальної та соціальної психології ВУ Олексій Колісник. Віра – це велика сила, яка здатна робити дива, підтвердив він.

Різдвяні служіння

7 січня, на Різдво Господа нашого Ісуса Христа, архієпископ Луцький і Волинський Михаїл опівночі очолив Божественну Літургію в Замковому чоловічому монастирі Архангелів, а зранку – урочисту відправу в кафедральному соборі Святої Трійці, яку обласне державне телебачення транслювало в прямому ефірі з повтором увечері. Із владику співслужили декан протоієрей Микола Нецькар, інше духовенство, зокрема, з Бразилії, Німеччини, Парагваю. Разом із усіма радість торжества розділили місцевий римсько-католицький єпископ Маркіян Трофим'як, голова облради Володимир Войтович, голова міськради Микола Романюк.

Вітаючи присутніх зі святом, архієрей побажав Божого благословення на щасливе майбутнє та закликав усіх не забувати дякувати Богові за радість та смуток, молитися, трудитися, радіти здобуткам один одного. Адже усі ці благодіяння возвеличують людину й надихають на боговгодні справи.

Цього ж дня владика Михаїл спільно з деканом монастирів єпархії ігуменом Константином (Марченком) та братією Миколаївського монастиря, що в с. Жидичин Ківерцького деканату, привітали Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета з Різдовом, виконуючи колядки українською, російською та іспанською мовами.

8 січня наш архієпископ очолив Літургію в соборі Різдва Христового у Володимирі з нагоди престольного празника. Із ним співслужили настоятель протоієрей Микола Удуд, духовенство міського та районного деканатів. У святкуванні взяли участь намісниця монастиря Різдва Христового у Володимирі ігу-

— АЗИ ПРАВОСЛАВ'Я

В ІМ'Я ОТЦЯ...

Якщо неоохрещений – охрестись

Вір, що рухи твого серця відкриті Богові, і це Він кличе тебе до Себе. Кличе так м'яко, що назвати це примусом не можна, але разом з тим так владно, що пручатися теж неможливо. Така Його манлива благодать. І ти йдеш на її заклик, хоча не знаєш, що тебе очікує.

Не можна хрестити, не вчивши. Наш Божественний Спаситель по воскресінню Своєму сказав учням: «Навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця й Сина й Святого Духа» (Мф. 28:19). Чуєш, спочатку «навчайте». Тому що в цю воду потрібно ввійти тільки раз у житті в повній свідомості того, що ти робиш.

Вода хрещення – це образ труни Ісуса. Головне в нашій вірі те, що Христос умер за гріхи наші й воскрес із мертвих для виправданя нашого. Ми входимо у воду хрещення, щоб з'єднатися з померлим за нас Христом. Священник занурює нас зі словами «хреститься раб Божий (раба Божа, ім'я), в ім'я Отця» – і вода зливається над нашою головою. «Амінь» – і ми піднімаємося в перший раз. Ми були один день із Христом у труні. «І Сина» – вода зливається над нами в другий раз. «Амінь» – ми піднімаємося, будучи з Христом другий день у труні. «І Святого Духа» – і вода втретє піднімає нас. На третьому «амінь» ми виходимо з води, аби воскреснути з Христом.

От головне, що ти повинен зрозуміти: через хрещення водою ми з'єднуємося по вірі з Христом, що помер за нас і заради нас воскрес. Ця вода необхідна для нашого вічного життя так,

славні християни, йдеться у Символі віри, який треба знати напам'ять. А покаяння – це головна прикраса християнської душі і єдиний ключ, яким відмикаються двері милосердя Божого.

Раніше людей хрестили на відкритій воді – у морі, озері, річці. Потім стали будувати спеціальні храми – баптистерії (хрещальні). Сьогодні після довгих років войовничого атеїзму, баптистерії є далеко не скрізь. Тому може трапитися, що хреститимуть не зануренням, а обливанням. Не треба бентежитися цим: ти однаково будеш охрещений і ні в чому не обділений перед Господом. Після хрещення тебе вберуть у білий одяг. Швидше за все, це буде чисте простирadlo, т. зв. крижмо. Ця біла тканина на твоїх плечах буде мати той же зміст, що й вінчальний одяг наречених, – знак чистоти, безвинності, радості.

У найближчі дні після хрещення, а краще наступного ж дня, потрібно буде причаститися, причому без сповіді. Звичайно християни перед прийняттям причастя очищують душу покаянням. Новоохрещеним же нічого сповідувати. Вони чистіші від усіх, навіть тих, хто на багато років раніше знайшов дорогу до храму. Таким можна буде по-доброму заздрити, і всі, хто не знає про дивовижну подію у твоєму житті, дивитимуться з подивом: звідки в цієї людини стільки світла, стільки життя в очах, стільки краси, якої ми раніше не зауважували?

Але треба бути обережним. Молитва Господня «Отче наш» закінчується словами «визво-



як вода потопа була необхідна для страти грішників у часи Ноя. Але ця вода добра. Та втопила беззаконників разом з їхніми гріхами, а ця зміє гріхи, самого ж грішника виправдає.

Ця вода необхідна, як, розступившись, води Червоного моря пропустили євреїв, але погубили фараона з його військом. Усякий, хто йде з рабства, дратує цим колишнього злого пана. Хазяїн смертного царства, гордий фараон – диявол – мав тебе, і ти платив йому податки мертвими справами, яких тепер соромишся. Возвелься і зрадій – воду хрещення фараон не пройде. Він потоне в ній, а ти вийдеш вільним.

Усе, що людина зробила, сказала або подумала поганого, буде змито з неї. Це буде той єдиний день, коли вода не тільки обмиватиме зовні, але й таємниче обмие зсередини. Тільки в майбутньому не вертайся назад у бруд, «як пес на свою блювотину» (2 Пт. 2:22). Той, що безстрашно грішить після Хрещення, розпинає в собі Сина Божого. Бійся цього!

Ти, звичайно, запитаєш, що для цього (тобто для Хрещення) потрібно? Ми живемо в матеріальному світі й великою мірою страждаємо матеріалізмом навіть у речах духовних. Для Хрещення потрібно небагато, але це дороге коштує. Дорослі повинні прийти до купелі з вірою й покаянням. Це найголовніше. У що вірять право-

ли нас від лукавого». Своім хрещенням людина обрадує незліченне ангельське войство, але сильно засмутить наклепника й ошуканця з армією його слуг. Він захоче знову здобути тебе у свою власність і спочатку, осліплений твоїм невидимим сявом, не зможе до тебе наблизитися. Проте згодом оточить-таки тебе сіткою спокус і пасток.

Хрестившись, ти став сином Матері-Церкви. Ходи на служби. Часто причащайся. До всього в Церкві придивляйся й усе вивчай – адже ти поки що мало знаєш. А тим часом довгий, важкий шлях у Небесне Царство вже почався.

І ще трохи, мабуть, з останніх порад: прочитай Євангеліє. Якщо не всі чотири, то хоча б одне з них (найкоротше – від Марка). Перед хрещенням попостись у міру сил один або кілька днів. І молися. Адже віра дарується людині до хрещення, а молитва народжується саме од віри. Молися, як можеш, як умієш, Богові, Який чує тебе. Прости, щоб хрещення відбулося, щоб Господь дав тобі гарних друзів у Христі й мудрого духівника; молися за всіх тих, кого любиш, за всіх тих, за кого будеш молитися й після хрещення.

Священник Олександр ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ,
настоятель парафії Пророчиці Анни в Лукові
Турійського деканату

меня Марія (Ігнатенко), голова райдержадміністрації Володимир Скуба, голова районної ради Степан Слащук, міський голова Петро Саганюк.

За Відправою владика виголосив проповідь про значення Різдва для людства. На завершення о. Микола подарував архієрею ікони апостола Андрія Первозваного і «Тайна вечера». Священнослужителі собору за збереження й поширення духовності отримали грамоти міської та районної рад.

Колядками привітав парафіян і гостей хор місцевої зразкової студії співу «Ладомір».

9 січня, у день спомину первомученика й архідиякона Стефана, високопреосвященний Михаїл очолив Літургію в соборі Святого Духа у Нововолинську. Із ним співслужили декан, настоятель парафії протоієрей Стефан Фультес та інше духовенство.

За Богослужінням владика проповідував про сенс життя. Зокрема, наголосив, що народження Спасителя допомогло людству зрозуміти: щоб наслідувати Царство Небесне, треба жити благочестиво, перебуваючи в молитві й посту. Це велика праця над собою, адже сутність християнина проявляється в любові, у служінні один одному. Бо Ісус Христос сказав: «Усе, що робите для найменшого з вас, для Мене робите».

На завершення архієпископ нагородив орденом Великомучениці Варвари за заслуги у розбудові церкви добродійницю храму Наталію Бадзюн.

У Братстві

Уже 5-й рік поспіль члени Молодіжного православного братства Преподобного Миколи-Святоші, князя Луцького, сповіщають про народження Спасителя авторським вертепом, віншуваннями та колядою в лікарнях Луцька. Цьогоріч **9 січня** завітали до тубдиспансеру, обласного онкодиспансеру та хоспісу.

Алла Бондаренко, одна з учасниць, розповідає: «Ми просто ділились радістю з тими, хто це Різдво не зміг зустріти вдома, а натомість отримали сльози вдячності – про них бо не забули. Ми як вміли доклали зусиль, принаймні робили це щиро і сердечно... Легко посміхатись тим, в кого вдома все гаразд і є родина, і так непросто зазирати в очі тих, хто в самотній немічності насили підіймає руку, щоб осінити чоло хресним знаменням... Долучаймося творити добро! Побачимо, що отримаємо сторицею!»

У Горохівському деканаті

10 січня декан протоієрей Андрій Сидор на запрошення голови районного осередку «Фронт змін» Володимира Сасевича здійснив чин освячення офісу цієї політичної партії.

У пастирському слові о. Андрій наголосив на важливості початку будь-якої справи з молитви. Тому побажав, щоб Господь із віфлемських ясел поблагословив увесь наш народ і ті зміни, на які чекає вся Україна. Нехай вони будуть на користь не якоїсь невеликої групи людей, а на добробут усіх.

Богослужіння закінчилося спільним колядуванням.

14 січня учні горохівської школи-гімназії разом із учителькою Раїсою Рузак і Любов'ю Бойко колядували, щедрували й посівали в місцевому храмі Вознесіння Господнього, а також передали святкове вітання від директора школи Володимира Зінчука.

Настоятель парафії о. Андрій Сидор подякував школярам і побажав щасливого року. «Богодитятко із віфлемських ясел нехай благословить усіх вірних, а тим, хто навчає і навчається, – Божої допомоги», – промовив душпастир.

У Локачинському деканаті

15 січня у районному будинку культури відбувся добродійний концерт колядок за участю церковних хорів благочиння. Мета заходу – збір коштів на допомогу в реабілітації після операції Іринки Голованюк, що проживає в с. Михайлівка.

Розпочалося свято з вітання декана протоієрея Ігоря Дружинця. У дійстві взяла також участь хорова капела «Осіннє золото» РБК, хори дитячої музичної школи та ветеранів. До концерту долучилися представники місцевої влади.

Було зібрано 6300 грн і передано мамі хворої дівчинки.

ТОЧКА ЗОРУ

СТРІТЕННЯ ПРИНЕСЛО ВЕСНУ..

Для деяких сучасників свято Стрітєння перетворилося у світський празник зустрічі зими з весною. Влаштовують театралізовані дійства, співають пісень, декламують вірші, зображуючи протиборство двох природних сил. Насправді навіть за старим стилем таке свято не оправдане календарем, бо до справжньої весни ще треба дожити добрий місяць.

Глибини історії Стрітєння Господнього сягають більше двох тисяч літ, коли на сороковий день від народження Ісуса Христа Діва Марія з Йосипом прийшли до храму, аби ввести Дитину до нього. Тут їм і зустрівся старець Симеон, який за словами Господа мав померти тільки тоді, коли зустрине Сина Його.

Ця історична зустріч несе в собі глибокий зміст. В особі Симеона відійшов Старий Завіт, а в особі Ісуса прийшов Новий. Відтоді вже більш як дві тисячі літ серця православних християн керуються заповідями любові до Бога і ближнього, до прийняття і розуміння яких готував Старий Завіт. Якщо зіставити два Завіти, то прихід Сина Божого приніс конкретизацію вже поданого у старозавітні часи. Більше того, у Церкві діє Дух Святий, благодать Божя, а не сліпе слідування законництву – чи новозавітному, чи старозавітному. Некоректним було б стверджувати, що заповіді Божі стали лояльнішими (ліберальнішими) чи жорсткішими (категорично однозначнішими). Як приклад можна згадати про гріх перелюбу. Новим Завітом таким вважається не тільки певна фізична дія, а й сама думка чи хтивий погляд, кинутий на чужих жін-



ку або чоловіка. Загалом же Новий Завіт вчить розрізняти гріх та грішника: якщо гріх треба ненавидіти, то хоч би яким був грішник, його слід любити – як носія образу Божого.

Нині звучать неприкриті гасла окремих реформаторів щодо потреби ввести у православ'я нові, більш сучасні закони. Мотивують це тим, що за два останні тисячоліття, особливо за останній вік, людство зробило суттєвий крок у цивілізаційному розвитку. Змінилася на краще побутові здобутки, переінакшилась мораль. Усе це, мовляв, потрібно «підігнати» під нові закони. Але ж закон як такий і є законом, що тримає в рамках будь-які незагнудані дії та емоції. Думки щодо реформування догм мають дійсно провокативний характер. Православна ж Церква твердо стоїть на позиціях канонічних і діє згідно з Новим Завітом. Мобільні телефони, інтернет, дорогі авто аж ніяк не можуть відмінити чи переінакшити простих життєвих істин моралі та порядності, що у всі віки дуже чітко вписувались у Божі закони. Навпаки, зримий безлад у сучасних буднях однозначно скеровує на причину – на віддалення від прописних істин Святого Письма.

Коли світ повсякденно озброюється новими здобутками цивілізації, людська душа під Божим омофором має збагачуватись новими скарбами і цінностями, щоб прямувати до Царства Небесного.

Віталій КЛИМЧУК

ХУДОЖНЄ СЛОВО

НІЧ ПРОТИ ВАЛЕНТИНА

Здалеку лунали вибухи святкового феєрверка. Іскри летіли, наче довгі викручені зміюки. Падали додолу відривно, із запалом. Нічне небо здригалося від неприродної шумряви. Аж зорі притихли, ховаючись за хмарами.

Ірина не спала. Не те що не могла заснути. Ні, вона б із радістю, очі самі злипаються. Але Семенкові ніяк не спиться. Він ще маленький. Не знає, що то ніч, не відає, що таке день. Відчуває лиш приємний дотик матінки, краплинки пахучого молока, присмак якого вже розрізняє. А мамі важко. Лишень місяць минув після пологів. Не тішить і свято. Теж вигадали свято, гадала собі. Що таке день Валентина? День закоханих. А що то таке? Хіба кохання – спектакль, що виставляється напоказ. Ні,

любов – це щось потаємне, інтимне, святе.

Як вона любить свого синочка! І як кохає свого Петруся – люблячого, щирого, справжнього чоловіка. То він порятував її тоді, коли хотіла позбутися своєї кровинки на другому місяці вагітності. Пригнічення й відчай ніяк не полишали її. Батьки далеко, роботи немає, освіти належної теж. Як жити, як дати раду? Чоловік, звісно, щось там заробляє, але чи вистачить на всіх його невеличкого заробітку? Чи вдасться прогдувати дитину, одягти, вивчити? Такі думки непокоїли постійно. Доти, доки не наважилася на гріх. Знала, що це страшно, що можуть бути невтішні наслідки. Не вистачило рішучості зробити це наодинці, якось сповістила Петра про своє рішення. А той... Несподівано для



Ірини не накричав, не звинуватив, а навпаки – зрадів і втішив. Не переймайся, сказав, Бог дав нам це дитя, дасть сили й вигодувати.

До того Ірина не думала про Бога, не ходила й до церкви, хіба один чи два рази на рік ходити. А тепер – дякує Йому, що послав такого сильного духом чоловіка, який навчив щиро молитися й щонеділі ходити на Службу. Якби не він – не було б ні сина, ні її. Загубивши життя, сама ходила б як нежива.

Тому хоч і бухкає надворі, й очі запліщуються, однак тихеньке схлипування синочка й легенька посмішка на устах сплячого чоловіка – ось те жадане і справжнє почуття любові, за яке варто трішки потерпіти. Бо ця любов – не на показ...

Валерія ЛЕСЮК
Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

У Маневицькому деканаті

15 січня у храмі Вознесіння Господнього с. Козлинич відбувся благодійний концерт на підтримку дітей-сиріт Маневиччини.

П'ять місцевих церковних хорів вітали присутніх різдвяними піснеспівами, а діти недільних шкіл із Колок та Маневич представили глядачам вертепні дійства.

Окрім збору коштів, такі зустрічі важливі ще й тим, що за словами декана протоієрея Андрія Закидальського, нечасто церковні громади мають можливість зустрічатись і вітати одна одну.

Дякуючи за участь та розуміння, душпастир закликав на всіх Боже благословення та побажав сили й рішучості у служінні Богу і рідному народові. «Нехай Господь допоможе усім нам любити і тих, хто не хоче любити нас...».

Для справ добросердя

16 січня в обласному академічному музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка відбувся щорічний Різдвяний благодійний телерадіомарафон «Бог багатий милосердям» – спільний проект Волинської ради Церков, обласної та міської державної адміністрації, Волинської державної телерадіокомпанії та Волинської обласної організації Товариства Червоного Хреста України. Мета заходу – збір коштів для малозабезпечених верств населення.

Марафон розпочався о 9.00. Протягом дня зі сцени театру лунали колядки та щедрівки у виконанні різних творчих колективів християнських Церков. Київський Патріархат представили хори Володимирських міського та район-

ного деканатів: сімейний колектив священика Степана Цапа, квартет священиків та хор Собору великомученика Юрія Переможця у Володимирі. За словами районного декана Євгена Шевчука, було виконано твори, мало відомі широкому загалу слухачів, зібрані з глибини Полісся, Львівщини.

Збір коштів триватиме до 1 березня цього року. Переказати їх можна на розрахунковий рахунок № 26049000000035 Львівської обласної філії «Укрсоцбанку», МФО 300023, код ЄДРПОУ 02940115, Волинська обласна організація Товариства Червоного Хреста України.

У Луцькому районному деканаті

21 січня в клубі села Гаразджа з ініціативи настоятеля місцевої парафії Успіння Пресвятої Богородиці священика Андрія Мовчанюка та мирян проведено концерт, приурочений завершенню різдвяних свят.

З колядками та щедрівками, записаними від старожилів села, виступив церковний хор (регент Ольга Тарасюк). Вихованці недільної школи під керівництвом матінки Ольги Мовчанюк колядували, щедрували та віншували односельчан. (Окрім того, у різдвяні дні діти з колядками побували у кожній хаті села). Вертеп показали на сцені учні IV класу Гаразджанської школи (класовод Алла Осадовська). Учителі місцевої школи теж не стояли осторонь – вони зачарували слухачів чудовим співом. Гості свята – учасники художньої самодіяльності Будинку культури с. Піддубці під орудою Віталія Демчинського – також привітали сусідів різдвяними піснеспівами.

Наступного дня такий же захід відбувся в СБК Піддубців уже за участю виконавців із Гаразджі. Цим духовним дійствам сприяв сільський голова Піддубців Борис Горбатюк, який опікується і селом Гаразджа. Після їх завершення він відзначив активістів духовно-культурної акції подяками.

З йорданню

23 січня помічники володимирського районного й міського деканів протоієреї Микола Гінайло й Андрій Шевчук на запрошення керівництва Володимир-Волинського міського районного відділення внутрішніх справ та об'єднаного районного військового комісаріату вперше провели освячення й окроплення йорданською водою їх приміщень. Священнослужителі привітали з Різдвяними святами й побажали ласки всемогутнього Бога, а військовозобов'язаних, які в той час проходили приписку, – благословили на добрі справи.

В академії

24 січня відбулася зустріч студентів Волинської православної богословської академії (ВПБА) з художником, випускником Львівської академії мистецтв Ігорем Кістечком. Як зазначено на сайті Vpba.org, організувала спілкування викладач ВПБА кандидат мистецтвознавства Тетяна Лупій.

Пан Ігор займається розписом храмів у західних областях України. Вихованці академії багато дізналися про важку й відповідальну працю майстрів пензля. Адже від їхнього вміння і зна-

ння залежить внутрішня окраса церков та, відповідно, духовна настроєність людей, котрі перебувають у них.

На завершення переглянули документальний фільм відомого українського режисера Олеся Янчука про мистецтво розпису українських святинь.

У капеланській службі

25 січня митрополит Луцький і Волинський Михайл відправив молебень до великомучениці Тетяни в однойменній каплиці Коледжу технології та бізнесу Волинського національного університету ім. Лесі Українки з нагоди першого престольного празника. Із ним співслужили капелан закладу протоієрей Богдан Старовський, духовенство місцевого та Ковельського міського деканатів.

Вітаючи присутніх зі святом, владика побажав усім плідної праці та Божого благословення.

За словами о. Богдана, каплиця постала завдяки старанням директора Станіслава Щерблюка та педагогів. І хоча перше Богослужіння тут відбулося лише на Водохреще, однак більшість студентів уже стали набагато стриманішими, розважливішими, говорять викладачі.

У заході взяли участь директор навчального закладу, педагогічно-викладацький склад, студенти.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavja.lutsk.ua

ПРИЗНАЧЕННЯ



Є тепер у нас вікарій

23 січня Священний Синод призначив для нашої єпархії вікарного архієрея. Єпископом Володимир-Волинським, вікарієм Волинської єпархії став владика Матфей, який до цього був керуючим Дрогобицько-Самбірською єпархією.

Вікарій – це єпископ-помічник правлячого архієрея, тобто він допомагає митрополитові Михаїлу.

Преосвященний Матфей (у миру Володимир Шевчук) народився 6 вересня 1973 року в м. Сокаль на Львів-

щині в сім'ї робітника. У 1991-му закінчив Сокальське СПТУ № 3. 1992-го вступив до Київської духовної семінарії, став послушником у Свято-Феодосіївському монастирі столиці. 13 грудня 1992 року прийняв чернечий постриг з іменем Матфей, сан ієродиякона, а 9 лютого 1993-го – сан ієромонаха. 3 18 травня 1993 року по лютий 1994-го ніс послух у Свято-Миколаївському чоловічому монастирі м. Богуслав. У квітні 1994 року о. Матфея було переведено в клір Волинської єпархії і призначено насто-

ятелем парафії Архістратиґа Михаїла в с. Вербя Володимир-Волинського благочиння. 3 22 листопада 1995-го – настоятель собору Великомученика Юрія Переможця у Володимирі. У 1996 році закінчив Волинську духовну семінарію, у 2000-му – Львівську духовну академію. 10 березня 2006 року переведений у клір Київської єпархії, у Феодосіївський монастир. Із 15 листопада 2006 року – секретар Патріарха. 17 грудня 2006 року прийняв сан єпископа з титулом Дрогобицький і Самбірський.

ОФІЦІЙНО



Священника Романа Ставінського призначено настоятелем парафії Апостолів Петра й Павла в с. Римачі Любомльського дек. (указ № 97 від 23 грудня 2011 р.).

Протоієрея Віталія Антонока звільнено від обов'язків настоятеля парафії Волинської ікони Божої Матері в с. Богущівка Луцького райдекан., а **священника Романа Медведєва** призначено на цю посаду (укази № 98, 99 від 27 грудня 2011 р.).

Протоієрея Степана Цапа призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Ласків Володимирського райдекан. (указ № 100 від 27 грудня 2011 р.).

Священника Олега Мицька зараховано до кліру парафії Святителя Миколая Чудотворця в Камінь-Каширському (указ № 5 від 4 січня 2012 р.).

ВІТАННЯ

Ювілеї

Священнику Олексієві Гольчуку, клірикові парафії Архістратиґа Михаїла в Нововолинську, 5 березня – 30 років;

священнику Олександрові Добровольському, настоятелю парафії Праведної Анни, матері Пресвятої Богородиці, в Лукові Турійського дек., 9 березня – 15 років священнического служіння;

протоієрею Борисові Григлевичу, настоятелю парафії Преображення Господнього в Луцьку, 11 березня – 35 років;

священнику Сергієві Новосаду, настоятелю парафії Архістратиґа Михаїла в с. Дачне (Уляна) Ківерецького дек., 16 березня – 45 років;

священнику Андрієві Бойку, настоятелю парафії Архістратиґа Михаїла в Шацьку, 26 березня – 30 років.

Щиро вітаємо священнослужителів! Божого благословіння, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ЧЕРНЄЧА АПТЕЧКА

Бронхіальна астма

Ці рецепти – прості й звичні. Однак закликаємо не займатися самолікуванням, адже будь-який дар природи по-різному діє на кожен організм. Перш ніж приймати той чи інший засіб, проконсультуйтеся з лікарем.

Якщо у вас алергічна астма, поставте в кімнаті квітку хлорофітум чубатий. Спеціалісти з'ясували, що за добу ця рослина майже повністю очищає повітря від шкідливих мікроорганізмів. Очистні властивості рослини посилюються, якщо в квітковій горщику покласти активоване вугілля.

Натертій хрін із медом (готувати у пропорції 4:5) вживати 3-4 рази на день по столовій ложці до їди (цей засіб також допомагає при брон-

хітах гнійного характеру). При підвищеній кислотності, виразках шлунку й дванадцятипалої кишки, ентероколітах, хронічних захворюваннях печінки, ниркової і серцевої недостатності вживання суміші знизити до 1-2 разів на день (спостерігати за реакцією організму).

15-20 г кореня солодки голої залити склянкою окропу, кип'ятити 10 хв, настояти 2 год. Споживати по столовій ложці 4-5 разів на день.

Для зниження в'язкості мокротиння хорошим засобом є суміш хрону й лимонного соку. Натерти 100-150 г хрону, покласти в пляшку. Сюди ж додати сік двох лимонів – виходить достатньо густий соус. Споживати по 1/2 чайної ложки зранку й після обіду щоденно. Не варто запива-

ти чаєм або водою. У перші дні ліки можуть викликати сльози, але надалі їх буде менше. Хрін має бути свіжим. Засіб можна зберігати в холодильнику тривалий час. Можна вживати суміш перед приступами кашлю.

Для хворих на бронхіальну астму дуже корисна ранкова роса. Рано-вранці розіслати на траві чисте простирадло, почекати, поки воно просочиться вологою. Закутувати цим простирадлом хворого щоденно на 10-15 хв, зверху накривати ковдрою. Особливо корисна роса з лісових квітів.

Під час приступу астми зварити картоплю в мундирах і дихати парою, вкрившись одіялом. Можна також зварити почищену картоплю. Під час такого лікування необхідно пити багато га-

рячого чаю із ягід і листя брусниці (як свіжої, так і сухої). Як приступ мине, лягти в постіль і тепло вкритися.

Приготувати настоянку із трави чистотілу. 20 г трави залити 200 мл горілки, настояти 14 днів. Процідити. Вживати по 20 крапель при задишці й приступах. Сік чистотілу вживати по висхідній – від 1 до 25 крапель і потім поступово зменшуючи до 1-ї. Пити упродовж двох місяців з водою чи з молоком (1/4 склянки). Узимку можна готувати настій із сухої трави: 1 столова ложка трави на склянку окропу, настояти 1 год, процідити. Пити по 1/3 склянки при задишці.

Підготував Андрій ГНАТЮК

НЕКРОЛОГ

Упокій, Господи

22 грудня у 70-річному віці відійшов у вічність священник Микола Хавура, колишній настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці с. Грушів Іваничівського деканату (із 2007 р. перебував поза штатом єпархії).

Слуга Божий Микола народився 25 лютого 1941 р. в с. Клопочин Іваничівського району. Навчався в Донецькому гірничому технікумі. Висвячений на диякона та пресвітера єпископом Серафимом 1993 р. Душпастирював у селах Самовіль (з 1993 р.) та Грушів (з 1996 р.). 1998 р. закінчив Волинську духовну семінарію. Нагороджений камилавкою. Найбільшою ж нагородою для душпастиря була людська вдячність за працю на ниві Божій.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, Волинська духовна консисторія висловлюють сум родині покійного, парафіянам і просять усіх молитися за отця Миколу, аби Всевишній оселив його «там, де праведні спочивають».

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, Волинська духовна консисторія висловлюють сум родині покійного, парафіянам і просять усіх молитися за отця Миколу, аби Всевишній оселив його «там, де праведні спочивають».

ОГОЛОШЕННЯ

Слухайте самі, радьте іншим!



Щонеділі о 7.30 – православна передача «Благо» на радіостанції «Сім'я і дім» (102,4 МГц). Автор і ведучий протоієрей Віктор Пушко пропонує розповіді про свята й тлумачення недільних євангельських читань (рубрика «Слово душпастиря»), спілкування зі священнослужителями та мирянами на актуальні теми («Варто дослухатись»), а також церковні вісті, анонси тощо.

Відеоканал нашої єпархії

На сайті Youtube.com почав діяти відеоканал «Православ'я Волині». Тут уже є і надалі регулярно розміщуватимуться репортажі, передачі, фільми та інші відеоматеріали насамперед про діяльність Київського Патріархату в нашому краї, створені єпархіальною телестудією «Собор», Волинською обласною державною телерадіокомпанією, іншими телевізійниками, аматорами. Одразу потрапити на відеоканал можна за адресою: Youtube.com/PravoslaviaVolyni.



• Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального

собору Святої Трійці на **духовні заняття протоієрея Юрія Близнака**. Початок о 15 годині щонеділі.

• У Луцьку, на просп. Волі, 2 працює **єпархі-**

альний оптово-роздрібний склад-магазин. Тут можна придбати все церковне начиння, ікони, священничий одяг, богослужбову та іншу духовну літературу тощо. Магазин працює

в понеділок–п'ятницю з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва з 13 до 14-ї. За довідками звертатися до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

ПАЛОМНИЦТВА

12 лютого, 11 березня – до чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату. Зголошуватися: на першу поїздку – до 11 лютого, на другу – до 10 березня. Виїзд о 9.00. Повернення – о 14.00. Вартість поїздки 10 грн.

18 лютого, 17 березня – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерецького деканату). Зголошуватися: на першу поїздку – до 17 лютого, на другу – до 16 березня. Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Вартість – 30 грн.

19 лютого, 8 березня – до почаївських святинь: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – наше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися: на першу поїздку – до 18 лютого, на другу – до 7 березня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість 75 грн.

26 лютого – до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (миро-

чова ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 25 лютого. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість – 80 грн.

4 березня – до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Зголошуватися до 3 березня. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість – 65 грн.

10 березня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 8 березня. Виїзд – 9 березня о 23.30. Повернення – 10 березня о 23.30. Вартість 230 грн.

18 березня – до святинь Львова. Зголошуватися до 17 березня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість 150 грн.

21–28 березня (7 ночей) – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа» проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

24 квітня – 3 травня (9 ночей) – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалцхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

Виїзд на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Осанна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку



ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Друк: ПРАТ «Волинська обласна друкарня»
Луцьк, просп. Волі, 27. Тел. (0332) 24-25-07
Наклад 3600 пр. Ціна за домовленістю
Зам. 744

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Передплатний індекс 91241

Засновник і видавець –

Управління Волинської єпархії Української Православної

Церкви Київського Патріархату

www.pravoslavja.lutsk.ua

Адреса редакції: 43025 Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел.: (0332) 72-21-82

pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), Віталій КЛИМЧУК (в.о. відповідального секретаря), протоієрей Віталій СОБКО, Валерія ЛЕСЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «ІНЦІАЛ»).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.